

Ririro

Guščarka na bunaru

Nekada davno jedna starica je pošla u šumu da bere travu i voće. Na leđima je nosila tešku torbu. Ljubazno je pozdravljala sve koje bi srela usput: „Dobro jutro, prijatelju! Možda ćeš biti iznenađen onim što nosim, ali svako ima svoje breme! Većina ljudi nije želela da je sretno. Zvali su je stara veštica.

Jednog dana se neki zgodan mladić šetao šumom. Video je ženu kako puni veliku korpu travom. Pored nje su bile još dve velike korpe jabuka i krušaka. "Kako ćeš sve to da poneseš?" upita mladi radoznalac. „Deca bogatih ljudi to ne moraju da rade, ali kod seljaka se kaže da ne treba da gledaju iza sebe, jer će videti samo kako su im kriva leđa!

"Hoćeš li mi pomoći?" upitala je starica. „Ja sam sin bogatog grofa“, odgovorio je mladić, „ne moram to da radim, ali ću vam pomoći.“ Kada je stavio torbu na leđa, osećao se kao da je ispunjena kamenjem. „Kako je ovo teško“, počeo je da se žali. "Mlad si i mišićav", rekla je žena, "dodaću jabuke i kruške". Kada je

pokušao da skine teški teret sa leđa, žena je ciknula: „Sram te bilo što gundaš zbog tereta koji moraš da nosiš, a ja to radim svaki dan!“ Kao da mu se torba zakačila za leđa. Postalo je još teže kada mu je žena sela na leđa. „Sada prestani da kukaš“, zarežala je, „bićeš velikodušno nagrađen za svoju pomoć.“

U blizini zabačene kuće male žene, svuda su šetale guske. Čuvala ih je jedna veoma stara guščarka. "Idi unutra, kćeri moja", rekla je guščarki.

Zatim je dečaku dala kutiju sa smaragdom. "Imaš dovoljno novca, ali ovaj poklon će te usrećiti."

Mladi grof je otišao u veliki grad. Tamo ga je pozvao kraljevski par. Dao je kutiju kraljici, koja se odmah onesvestila. Kasnije mu je pričala o svoje tri ćerke. Najmlađa je bila zanosno lepa, kose poput sunčevih zraka. Kada je plakala, njene suze bi se pretvorile u bisere. Jednog dana kralj je želeo da zna ko ga najviše voli. Najstarija ćerka je rekla da ga voli kao najsladji šećer. Druga ćerka ga je volela kao svoju najlepšu haljinu. Najmlađa nije odgovorila jer nije mogla da nađe poređenje. Kralj je insistirao, na šta je ona rekla: „Ne volim hranu bez soli, zato te volim kao so. Car se toliko naljutio da ju je poslao u šumu. Ubrzo nakon toga, silno je zažalio zbog toga. Uzalud je poslao ljude da je traže. To je bilo pre tri godine. U kutiji je bio biser, baš kao suza njene ćerke.

Mladić je obećao da će krenuti u potragu za princezom. Jedne večeri ugleda staru guščarku kraj izvora. Mesečina je bila oštra i jasna. Mogao je sve jasno da vidi. Skinula je neku vrstu maske sa lica i pretvorila se u prelepu mladu ženu koja oduzima dah. Kosa joj je bila kao sunčevi zraci.

Starica nije delovala iznenađeno kada je čula kucanje na vratima. To su bili kralj i kraljica. „Dug ste put putovali“, ljubazno je rekla. Ne bi bilo potrebno da svoju ćerku niste ispratili pre tri godine. Mislila je da je kraljevski par sada dovoljno kažnjen i pozvala je lepu princezu.

Kralj je pitao šta bi mogao da da svojoj ćerki, ali njoj ništa nije trebalo. Tri godine je plakala bisere tuge. Sada je bila dovoljno bogata. Starica joj je dala kuću i onda je iznenada nestala u vazduhu. Kuća se pretvorila u sjajnu palatu.

Nije poznato da li su se mladi grof i princeza venčali, ali je vrlo verovatno. Niko ne zna ko je bila starica. Smatra se da je možda novorođenoj princezi dala biserne suze. Danas se takve stvari više ne dešavaju. Da se dešavaju, sada ne bi bilo siromaha. Narator ove priče je veoma ostario i ne seća se svega. Sve se to davno dogodilo.